

ГРАНД ДЖОРДЖ



**ВИЖИТИ
ЗА 144 ГОДИНИ**

книга II

Гранд Джордж

Вижити за 144 години
книга II

Фантастичний роман

Усі книги Гранд Джорджа видано в останній редакції на офіційному сайті автора: grandgeorge.com.ua

«Самотній герой шукає друзів. Почварам не турбувати!»

Анотація

Ти досяг першої мети - тобі вдалося вижити на початковому часовому відрізку? Добре! Однак, як виживати далі, якщо ти все ще на дні, серед новачків, яких ніхто і в гріш не ставить?! Герою доведеться доводити всім і собі, що він здатний відповісти на виклик долі та зможе розплутати клубок таємниць у новому загадковому і вкрай небезпечному світі.

Пролог

Вони вибралися з дверей вимірів і Артем озирнувся на всі боки. Позаду височіла кам'яна арка заввишки в три людські зрости та завширшки з гаражні ворота. Усередині арки, немов озерна гладь, коливалася майже дзеркальна пелена. По краях цієї пелени дзижчали рухомі білі джгути. Здавалося, джгути виростили з дверей вимірів, танцювали, зникали та з'являлися знову. Темкові здавалося, що це

якісь мотузки, за допомогою яких спіймали й натягнули полотно порталу. На іншому, зовнішньому кінці енергетичних джгутів у повітрі балансували камені. Вони зрідка зі стуком стикалися одне з одним, щоб одразу ж відлетіти вбік, а потім вдарити сусідній камінь із протилежного боку.

Раптово портал схлюпнувся і згас, а разом з ним зникли й білі енергетичні джгути, що утримували камені в рівновазі. Ті різко закрутилися і втягнулися в єдину конструкцію у вигляді кам'яної арки, в якій неможливо віднайти щілину товстішу за лезо ножа.

«До речі, про ніж!»

Артем покосився на свою руку, яка стискала холодну зброю, і згадав про крикуху. Хлопець різко закрутив головою і зрозумів, що стоїть на звивистій старій стежці. Він простежив поглядом у тому напрямку і побачив зелену долину в короні зубчастих скель.

Яскраві промені сонця підсвічували смарагдову зелень, яка не могла приховати прихований скарб у вигляді блискучої водної гладі. Хлопець вловив дивну геометрію цього затишного куточка: у центрі озеро, потім нерівним колом зелене листя дерев, а по периметру скелі, немов зубці корони, інкрустованої смарагдами та блискучим полірованим алмазом.

«Така корона впору якомусь велетню!» - подумав Темко і перевів погляд собі під ноги. Тут, як і раніше, лежав чотирирукий торговець в обірваному і закривавленому одязі, поруч валявся плетений кошик із кришкою.

Позаду порталу за якихось десять метрів височіла тридцятиметрова кам'яна, майже прямовисна, скеля. На рівні землі в ній з'яяла паща темної печери, до якої вели жовто-коричневі обтесані сходинки.

Хлопець ніяк не міг зрозуміти, що його насторожило в пасторальному пейзажі: чи то завмерлі понівечені дерева, чи то стежка, що з двох боків оминала кам'яну арку й ішла вниз по пологому схилу, де зустрічалася зі ставком, огинала його: праворуч і ліворуч, а

на іншій стороні водойми вливалася в скупчення куренів, зроблених із гілок та вкритих різнобарвними шкурами тварин.

Не менше сотні куренів тяглися від озера до прямовисної бежевої скелі, де й закінчувалася дивна долина.

«Ого!»

Артем втупився на велетенський купол, який закривав собою усе небо: від білої скелі, до скелі позаду кам'яної арки. Тепер Темко зрозумів, що його турбувало: тут не було жодного руху повітря! Листя на деревах майже не ворушилося, гілки ледь помітно ширяли в повітрі, як паруси під час штилю.

Поруч із людиною стогнав шаман.

- Трясця! - схаменувся Артем. - Вибач, торговцю, я про тебе майже забув!

Чоловік схилився над пораненим і почав зрізати з нього закривавлений одяг. Незабаром ніж забруднився багрянцем, а поруч з аркою утворилася чимала купка коричневих уривків одягу з бордовими плямами.

У якийсь момент хлопець сторопів, коли дістався до грудей дикуна:

- А торговець зовсім і не торговець, а торговка! - і пробурмотів собі під ніс: - Це багато що пояснює.

Артем зрізав залишки накидки й втупився в оголене тіло чотирирукої дикунки. Якщо відкинути сентименти й відмінності в кількості рук - перед ним лежала висока й худорлява особина з темним волоссям і всіма первинними та вторинними статевими ознаками притаманними жінкам-гуманоїдам.

Темко сконцентрував увагу на множинних пошкодженнях пораненої, а зробити це виявилось непросто. Якісному й ретельному огляду заважала кров, яка майже суцільно вкривала її верхню частину тіла. Нижній теж дісталось, проте там виділялися неглибокі порізи та рани, нанесені побіжно.

- Та ж на ній живого місця немає! - пробурчав чоловік, дістав флягу з нагрудної кишені та пролив на пальці темну рідину.

Цією бридкою на вигляд та огидною за запахом субстанцією він почав обробляти найглибші порізи, а також основну рану, яку помітив на боці торговки. Шкіру тут пробили чимось гострим і масивним. В нерівний отвір із рваною наскрізною раною пролізали чотири пальці. Судячи з усього, це ушкодження стало головною причиною втрати крові. На щастя, побіжне влучання у настільки вузьку талію торговки призвело до того, що постраждала лише шкіра, а не внутрішні органи.

Артем обережно вилив в'язкі ліки з плоскої фляги на рану, потім знову на пальці та почав обробляти порізи на ногах. Закінчивши з цим, він обережно перевернув поранену на бік. На спині знайшлося лише кілька незначних порізів, а це свідчило, що дикунка зустрічала ворогів обличчям, не думаючи про втечу.

- А ти смілива! - шанобливим тоном протягнув Артем, обробляючи наскрізну рану в'язкою рідиною з фляги.

Через десяток хвилин усі дикунські ліки скінчилися, і хлопець сунув флягу собі назад у нагрудну кишеню камуфляжної куртки. Різко заболіло в потилиці й Артем поморщився від больових відчуттів.

- Прокляття! Навіть на себе не вистачило!

Він обережно помацав ушкоджене місце, де на волоссі вже застигла кров. Повернувши п'ятірню перед власними очима, він з радістю зробив висновок, що рана вже майже не кровоточить.

- Ось і добре! - вирішив він, підбираючи з землі ніж.

Артем простягнув руку до ганчірок, маючи намір протерти лезо від крові, як раптом почув голоси двох дикунів.

- Су, ін!

- Бутирр ва шулар!

Чоловік покосився на двох молодих чотирируких, які наближалися до нього із занесеними над головою металевими списами й відведеними для удару сокирами. Благо кінцівок для того, щоб тягати стільки зброї, у них вистачало.

- Судячи з інтонації, налаштовані ви рішуче! - бовкнув Артем у бік агресивних молодиків, а потім зрозумів, що зараз бачать дикуни.

Чужинець стоїть на колінах перед закривавленим і голим тілом їхньої одноплемінниці. Вкритий багряною кров'ю ніж сам собою випав із руки Темка.

- Це не те, що ви подумали! - він спробував приязно посміхнутися, але вийшло ще гірше, ніж складалося до того.

Воїни сприйняли цей вискал за агресію та одразу ж скорчили злі пики.

- Тод кракіір тудо! - гучно заревів перший, роздуваючи ніздрі.

- Унта міката! - вигукнув другий, перший негайно підхопив бойовий клич, уже знайомий людині, потім обидва кинулися до Темка, грізно потрясаючи зброєю.

І тут хлопець зрозумів, що переговори з інопланетянами провалені, причому полонених вони брати не збираються.

Глава 1.Чарівниця

Темко схопив ніж і кинувся геть, промчав через кам'яну арку і побіг у єдине місце, куди вела ущелина, яка звужувалася з кожним кроком, - у темну печеру. Поруч із вухом прогудів дротик, потім ще один вдарився за метр від входу в печеру.

Артем щодуху влетів в укриття, але коли забіг вглиб, вимушено пригальмував. Під ноги траплялося каміння розміром із валізу, кам'яний тунель петляв і звивався. Темкові доводилося обмацувати темряву і стіни перед собою, поки ззаду лунав бойовий клич переслідувачів.

«Кляті дикуни!» - злився хлопець. - «Хіба для цього я тягнув на собі їхню торговку!?»

Він зачепився коліном за кам'яний виступ і вилаявся.

«Ще й увесь свій запас лікарської рідини витратив! І заради чого?!»

Артем згадав про дармовис зі світлодіодним ліхтариком, витягнув його разом із ключами та втиснув кнопку. Тьмяне світло трохи розігнало темряву, і хлопець просунувся вперед, але зупинився на розвилці. Тут печера розширювалася, потім розділялася відразу на три тунелі. Темко задумався:

«Якщо піду вниз, можу більше не побачити біле світло!»

Залишалося ще два варіанти. Прямо вглиб скелі йшов рукотворний тунель. Вгору - звивистий, проточений природою шлях.

Артем прислухався до своєї інтуїції та вибрав шлях нагору. Печера тут петляла, звужувалася і розширювалася. Кут підйому то збільшувався, то сходив нанівець. Через деякий час Темко віддалився від погоні й більше не чув голоси переслідувачів. Однак, ліхтарик на дармовисі світив дедалі гірше, а оскільки попереду на людину чекала невідомість, де навіть слабкий промінчик міг означати виживання, то хлопець вимкнув світло, та побрів у темряві, дряпаючи шкіру, оббиваючи кути й виступи власними ліктями, колінами й головою.

Зрештою, темрява попереду поступилася місцем першим проблискам світла. Коли Темко дістався до місця, де побачив прямі сонячні промені, його радість згасла. Світло падало вниз крізь триметрову дірку, під якою печера розширювалася настільки, що утворювала чималий підземний зал. Єдиний недолік - виходу нагору не існувало. Артем опинився в кам'яному мішку, поруч із лазом, до якого не міг дотягнутися. До того ж печера раптово обривалася. Темко обійшов зал, над яким колись попрацювала природа, повсякчас стикаючись із великою кількістю каміння.

Погорювавши трохи та розмірковуючи про те, чи варто повертатися назад, Артем раптом знайшов очевидне рішення:

«Якщо наверх немає шляху, значить треба його створити!»

Кілька годин поспіль він тягав і кантував каміння, поки не збудував хитку подобу піраміди під дірою на свободу. Встановлюючи останній камінь на її вершині, він послизнувся і звалився вниз, дивом нічого не зламавши. Потираючи забиту гепу й лікоть, він сів на валун, відшукав у бічній кишені підсумка солодкий батончик. Той давно перетворився на подрібнену масу, що складалася з розчавлених шматків шоколаду, вимазаних карамеллю.

Артем вибрав з упаковки все до останнього шматочка і з задоволенням злизав залишки карамелі з упаковки.

- Тепер можна й ризикнути!

Хлопець рішуче встав і попрямував до піраміди, складеної з каменів. Обережно ступаючи валунами, він дістався до верху і, балансуючи на межі падіння, виліз на останній камінь. Той хитнувся і трохи просів під вагою людини.

Артем захитався, але зумів встояти. Уся нестійка конструкція дихала на ладан, а Темко боявся розігнутися. Край кам'яного карниза знаходився за якийсь метр з гаком від його очей.

Зважившись, хлопець стрибнув, в останню мить одна нога почала провалюватися, піраміда з каміння розвалилася, а Артем вхопився обома руками за уступ. Ноги бовталися в повітрі, він подивився вниз і побачив за три метри під собою розсип різнокаліберного каміння.

«Упаду туди й тоді точно що-небудь собі зламаю!»

Пальці зісковзували з уступу, Артем подивився вбік. Найкращим шансом здавався обвислий корінь якогось дерева, до якого ще треба було дістатися. Він насилу пересунув руку вбік, ноги досі бовталися в повітрі. Темко рухав руками, ризикуючи зірватися вниз. Нарешті, він вхопився за корінь і поліз угору.

Пальці спітніли, м'язи палали від напруги, суглоби побіліли від надзусиль, але він вибрався нагору й упав під кволе деревце, намагаючись перевести дух.

За хвилину перепочинку, ігноруючи залишки втоми, Артем змусив себе піднятися на ноги та вийшов з-під крони невідомої рослини, зупинився на кам'янистому уступі скелі, яка входила в гірський ланцюг собі подібних. Усі вони тягнулися неправильним овалом навколо долини з куреннями та озером у центрі.

Кам'яна арка все ще стояла біля підніжжя скелі, тіла торговки на місці не виявилось. Лише в околицях озера Темко розгледів дві чотирируких фігурки, які квапливо несли свою ношу до селища.

- Оце, в біса, чудове рішення! - пробурмотів він. - Тепер буде кому подбати про поранену дикунку, а мені пора звалювати, поки плем'я не відправило за мною в погоню загін озброєних дикунів!

Він подивився нагору. До вершини залишалось зовсім небагато. Хлопець піднявся ще вище по скелі і йому відкрилася гірка правда.

«Прокляття!» - він брудно вилаявся, дивлячись перед собою.

За кілька кроків від вершини знаходився край напівпрозорого купола.

Від того, що Артем побачив за напівпрозорою пеленою, його тіло до самих п'яток пробрало тремтіння. Якщо й існувало пекло, то воно виглядало саме так.

За захисною енергетичною оболонкою померло все. Дерев, кущів і трава. В отруйних залишках іржавого туману життя видавалося неможливим: там не бігали тварини, не літали птахи, не повзали комахи. Усе дочиста стерлося, потоншало й обсіпалося попелом. Залишилася лише нерівна і мертва земля.

Куди б не подивився Артем, до самого горизонту картина залишалася невтішною. Отруйна і безмовна пустка - чудове місце для спочинку самогубців.

- Трясця твоїй матері!

Він штовхнув камінчик, той пролетів крізь напівпрозорий бар'єр і, опинившись зовні, з шипінням поринув донизу.

Артем раптом зрозумів, що чотирируки робили в Очероні.

«Вони ходять назовні, щоб вижити! Захований оазис під куполом – це затиснута в скелях долина, яка не може дати їм усе необхідне для виживання. Навіть монстри Очерона виглядають милими звірятами, порівняно з іржавим безмовним убивцею, проти якого немає жодної протиотрути!»

Перед хлопцем постала очевидна проблема. Треба щось їсти та щось пити. І в цій мишоловці його так чи інакше знайдуть дикуни.

«Побороти ціле плем'я не вдасться, тож варто здатися на милість чотирируких і сподіватися на гуманне ставлення, - міркував Артем. - При цьому бажано дочекатися поки торговка отямиться і виступить на моєму боці!»

Хоча й це нічого не гарантувало, адже в процесі порятунку вона весь час перебувала в безпам'ятстві.

«Звідки ж їй знати, що саме я врятував її від смерті?»

Подумавши над своєю долею, Артем прийняв рішення: «Доведеться повертатися до дверей вимірів і сподіватися, що вони випустять мене кудись, де в мене буде шанс на виживання».

За годину безрезультатних спостережень за кам'яною аркою він відчув втому. Якесь світило, не схоже на Земне Сонце, яскраво світило в чужинському небі. Найдивнішим Темкові видавалося те, що воно й не думало рухатися небосхилом.

Артем вирішив відпочити на вершині скелі. Влаштувався під деревом, повернувшись обличчям до долини, адже дивитися на безжиттєвий пейзаж він не міг і не хотів.

Відпочинку сприяла тиха й безвітряна погода. Проте на кам'яній некомфортній підстилці під пекучим сонцем спати вдавалося уривками. Тож він час від часу прокидався, сподіваючись побачити захід сонця, який би приніс бодай децицю полегшення й прохолоди.

Однак, чуже, надто яскраве й надмірно біле світило, здавалося, застигло в одній точці. Його промені дратували Артема і заважали позбутися тривожних снів.

Розбудили його надто грубо, невічливим стусаном по ребрах. Хлопець здригнувся, відчувши тиск кількох гострих предметів на власну спину.

- Талу кракед! - жорстко прошипів хтось за спиною.

Артем зі страхом повернув голову і з переляку вимовив фразу, яку говорив йому присмертний чотирирукий, коли благав урятувати одноплемінницю:

- Умбрірр тудо мові курукай!

Списи чотирируких завмерли, і Темко повторив незнайомі слова, значення яких він не розумів:

- Умбрірр тудо мові курукай! - він обережно вказав рукою в напрямку кам'яної арки.

Два дикуни зафіксували його положення, надавши гострими наконечниками списів. Однак на цьому агресія закінчувалася. Обидва виглядали молодими й моторними воїнами. Позаду них гордо височіла масивна голова, поцяткована мереживом зморшок. Досвідчений воїн щось буркнув, потім спробував заговорити з Артемом, але той лише мотав головою і повторював, як заведений:

- Умбрірр тудо мові курукай!

Зрештою, це втомило старшого, і він перестав дошкуляти Артему марними запитаннями, що дало змогу хлопцеві трохи розслабитися й оглянути своїх опонентів як слід.

Усі чотирирукі дикуни носили пов'язки на стегнах і примітивне взуття з м'якою шкіряною підошвою. Крім того, усі вони могли похвалитися м'язистими тілами й приплесканими носами. Їхні незвично тонкі губи, які майже не приховували сантиметрові різці, робили їхні пики дещо агресивними.

Артем здогадався, що повна відсутність волосся є визначальною ознакою чоловіків інопланетного племені.

- Мабуть, довго вмивати отакого лоба, який простягнувся аж до потилиці!? – пожартував Темко й розсміявся в повній тиші, наче дурник, який сміється тоді, коли іншим не до сміху.

Солідний і дещо гладкий дикун гучно покликав інших, і незабаром загін із восьми воїнів став поруч з людиною.

Темко намагався лежати струнко, щоб ненароком не спровокувати дикунів на агресивні дії. На щастя, в чотирируку втратили вчорашню рішучість та бойовий запал.

Зібравшись і порадившись, вони змусили його піднятися на ноги, а потім дрібними поштовхами й чутливими дотиками своїх списів відправили його слідом за провідником. Цей жвавий чотирирукий, який виглядав на тлі одноплемінників підлітком, повів загін кружним шляхом. Незабаром вони вийшли на стежку, яка плавно спускалася зі скель у долину. Через десять хвилин вони підійшли до ставка, ще через п'ять опинилися в поселенні дикунів.

Появу Артема тут зустріли радше з цікавістю, ніж із кровожерливістю. Жінки племені, які, як уже здогадався Темко, носили більше одягу, ніж воїни, проводжали бранця уважними та холодними поглядами. Більшість дикунок віддавали перевагу сірій тканині, яка довгими відрізами обмотувалася навколо тіла. Їхні голови залишалися відкритими, по плечах спадало довге чорняве волосся.

Найбільше полоненому дошкуляли чотирирукі дітлахи. Вони спритно носилися навколо загону і норovali пробратися до чужинця, щоб мимохідь смикнути його за одяг. Дорослі ставилися до їхніх пустощів поблажливо, через що деяким спритним бешкетникам кілька разів вдалося боляче вщипнути Темка за передпліччя і стегно.

Він двічі голосно ойкнув, що розвеселило і діточок, і дорослих. Потираючи шкіру крізь тканину штанів і куртки, Темко посміявся над собою разом з усіма. Це здивувало дикунів до такої міри, що ватажок загону наказав дітлахам триматися від чужинця якомога далі.

Нарешті, петляючи між куренями, загін наблизився до білої скелі. Тут розташовувався найбільший з побачених куренів, який нагадав Артему юрту. Її висота в найвищій точці сягала шести метрів. За шириною вона перевершувала будь-який інший курінь у чотири рази. На відміну від архітектурних покручей зроблених з гілок, її побудували на каркасі зі шліфованих вигнутих дуг, кожен з яких ретельно обробили олією, через що дерево потемніло і набуло благородного темно-коричневого відтінку з напівматовою поверхнею з ледь помітним блиском.

Для виготовлення покриття юрти дикуни використовували найкращі та найбільші шкури вбитих тварин. Артем упізнав кілька вовчих, трійку ведмежих, одну лосину і незліченну кількість оленячих шкур.

Біля входу ватажок велів зупинитися, а сам із повагою схилювався біля положу і голосно виголосив довгу тираду, наприкінці якої прозвучало вже знайоме: «Унта міката!», - але з прохальною інтонацією і без тіні агресії.

Зсередини почулися приглушені голоси, а потім із куреня вийшла торговка у свіженькому коричневому балахоні. Артем упізнав ту саму дикунку, яку власноруч виволік із поля бою і протягнув крізь портал.

Зробивши останній крок, шаманка скривила губи й торкнулася свого боку, накривши місце, де під одягом ще гоїлася жахлива рана.

На відміну від побачених у селищі жінок племені, її очі знову світилися яскравим блакитним світлом, що надавало їй фігурі особливого статусу і викликало повагу одноплемінників. З появою торговки вони встали на одне коліно і притиснули одну руку до грудей:

- Унта міката! - вроздріб пробасили воїни.
- Унта міката! - густим і рівним тоном відповіла господиня.

Притиснувши до грудей кулак, Артем запізно вимовив:

- Унта міката.

Схоже, це викликало в неї інтерес і водночас змусило воїнів невдоволено бурчати.

- Умбрірр тудо мові курукай! - брякнув Артем і вказав спочатку на дикунку, потім у бік кам'яної арки.

Торговка повернула обличчя до ватажка загону і щось коротко сказала, після чого той кивнув, з німою погрозою покосився на Артема і різким окриком повів більшу частину загону за собою. Біля куреня залишилися лише двоє молодих воїнів, які одразу ж встали по обидва боки від входу.

- Умірр!

Господиня жестом запросила людину увійти під полог її житла. Артем сперечатися не став. У просторому курені поралася молода помічниця. Темко помітив перші ознаки яскравої блакиті в очах чотирирукої дівчини, та подумав:

«Учениця чарівниці?»

Тим часом господиня всадила гостя на м'який килим навпроти себе, а тоді простягнула руку й м'яко торкнулася Темкових грудей, а тоді, склавши пальці у кулак, притиснула його до своїх грудей і поклонилася.

«Це вона так мені дякує чи що?» - подумав Артем.

Далі розмова не клеїлася. Шаманка говорила, але Темко нічого не зрозумів. Коли говорив Артем, чарівниця лише хитала головою.

Спробувавши мову жестів, вони втратили усяку можливість для продуктивного діалогу, і господиня здалася, покликала помічницю, щось їй сказала, після чого Темка взяли за руку й випровадили з куреня чарівниці.

Глава 2. Загублене плем'я

Наступні кілька днів видалися дуже нудними. Людину поселили в тісному курені, куди приносили їжу і питво. Але називати день у селищі звичним словом заважало кляте місцеве світило, яке продовжувало висіти в небі у тому ж самому положенні.

Через це свої дні дикуни відміряли за допомогою склянки із червоною рідиною. Незвичайний годинник працював за допомогою крапель, які перетікали з одної посудини в іншу. Хоча, як перетікали!? Помалу крапали крізь вузький отвір. Це нагадало Артему пісочний годинник.

Коли спливала рідина у годиннику, дикун, який вартував біля нього, перевертав годинник догори дригом, а тоді підходив до величезного барабана, щоб пробити у нього рівно вісім разів.

Артема здивувало те, що дикуни у цей момент кидали усі свої справи і йшли до своїх куренів спати.

Через день чарівниця спробувала поговорити з Артемом, але мовний бар'єр перешкоджав нормальному спілкуванню. Змирившись із цим, вона викликала мурмила з татуюваннями, коротко переговорила з ним і після цього досвідчений воїн повів чужинця на околицю селища.

Тут молоді дикуни відточували свої бойові навички: кидали дротики з кістяними наконечниками та лупили по дерев'яних опудалах своєю примітивною зброєю.

«А дикуни не гребують військовим вишколом! - подумав хлопець. - Невже готуються до чергового рейду?»

Недовго думаючи, суворий вояк, вкритий татуюванням, велів Артему взяти спис і щит, після чого людину виставили проти наймолодшого бійця племені. Не дитину, але вже цілком упевненого худорлявого дикуна.

Той за дві секунди розібрався з хлопцем - за допомогою нехитрого нападу захопився за щит противника, вирвав його з рук чужинця і

кількома вправними ударами пустив першу кров. Досвідчений мурмило одразу ж зупинив сугичку і похвалив молодого дикуна.

Трохи згодом Темко зрозумів, що в той момент він із тріском провалив випробування на зарахування у братство чотирируких бійців.

Стоячи над переможеною людиною, дикуни певний час різко жестикулювали й сперечалися, поки Артем страждав від кровотечі, спричиненої кількома глибокими порізами. На щастя, тренувальну зброю переможця вінчали навмисно затуплені кінці.

Буркотливий чотирирукий ветеран не поспішав використовувати рідину для лікування чужинця. Садна і синці він узагалі проігнорував, залишивши їх як нагадування про невдалу спробу вписатися в місцеву чоловічу громаду, зате порізи обробив кількома ошадливими мазками.

Після того, як Артему трохи полегшало, а рани закрилися, його відвели назад до житла чарівниці. Та довго говорила з поводириями, незадоволено надувала губи та щоки, фиркала від роздратування, але все ж відпустила воїнів, а людині звеліла повернутися до маленького куреня, в якому він мешкав останню добу.

«Вона явно розчарована мною!» - вирішив Артем, укладаючись на підстилку з соломи та трави, яка слугувала йому постіллю в порожньому курені. - «А чого вона чекала від мене? Ні підготовки, ні освоєння основних навичок зі зброєю мені не надали! Як же я міг проявити себе в таких умовах?»

Артем тішив себе надією, що за більш вдалих обставин, міг би використати свою спритність на противагу силі та витривалості молодого дикуна. У відповідь власна підсвідомість підіграла глузування:

«Та ти хоч два роки тренуйся, але без пістолета проти чотирируких ти - жалюгідне щеня!»

Темко провалявся в курені до наступного барабанного бою. Після сигналу він вибрався назовні, за звичкою побіг до чарівниці, але тієї не виявилось на місці.

Тоді Артем відшукав її помічницю, отримав свою порцію дивної бурди, яка нагадувала м'ясну юшку з нарізаними водянистими овочами різної форми, приправлену якимись травами.

Підкріпившись, хлопець вирушив гуляти околицями селища.

Дикуни хоч і ставилися до людини з недовірою, але відкрито ворожість не виявляли. Артему здалося, що в куренях проживає близько п'яти сотень чоловіків, жінок і дітей. Чоловіків було відчутно менше, але серед дітей переважали хлопчики. На кожну дівчинку припадало до шести войовничих бовдурів. Кожен з них так чи інакше намагався зачепити чужинця. Деякі з хлопчаків і зовсім щось бурчали та часто демонстрували войовничий вигляд общипаних півнів.

Артем, який нічого зі сказаного не розумів, лише скалився і нахабно сміявся у відповідь на будь-які провокації. Зазвичай цього, а ще втручання дорослих, вистачало, щоб позбутися уїдливої дівтори. Очевидно, чужинців тут не шанували.

Темко походив серед куренів, грядок із дивними рослинами, посидів біля озера і полежав в тіні дерев. Таке безтурботне життя видавалося йому надто нудним. Тож він вибрався на прогулянку, маючи намір дослідити місцину біля білої скелі.

Погулявши трохи стежками, Артем не зміг відігнати від себе дивовижне відчуття неприродності, яке оточувало місцеві дерева. Усі вони, всупереч зеленому листю, здавалися йому якимись однобокими. Їхні гілки тяглися до завмерлого сонця, яке так і висіло на небосхилі під кутом у тридцять градусів. Це і лякало, і насторожувало хлопця.

«Може я потрапив на планету, яка геть не обертається навколо своєї осі?»

Він обійшов довкола зеленої зони, не виявивши жодних слідів втручання дикунів. Не було ані зарубок, ані зламаних гілок чи прим'ятої трави поза межами стежок.

«Наче прогулявся парком!» - подумав він, крокуючи углиб кам'яною доріжкою.

Невдовзі Темко підійшов до краю зеленої зони, де натрапив на величезну плиту, яка височіла перед скелями. Ще здалеку Артем помітив біля підніжжя рукотворної стели кілька дикунок. Ті принесли з собою плетені рогожі й, розкачавши їх по землі, лягли на них долілиць. При цьому одна пара рук кожної дикунки лежала поверх маківки долонями донизу, тоді як іншу пару рук вони піднесли в прохальному жесті до постаті, яку вирізав скульптор на плиті у вигляді барельєфа.

«Мабуть, це їхнє божество!» - вирішив Артем.

Слідуючи за своєю цікавістю, він наблизився до плити та, під тужливий спів дикунок, почав розглядати барельєф. Він виглядав так, ніби його буквально вчора вирубали в камені, відполірували та покрили чимось прозорим і маслянистим. Ні подряпини, ні слідів ерозії на сірому камені не було видно. Зате всю поверхню плити майстерно обробив різьбяр, створивши завершену композицію з багатьма дійовими особами.

«Нарешті знайшлося в дикунів хоч щось святе!» - усміхнувся Артем, намагаючись розібратися зі змістом композиції.

Різьбяр зосередив увагу на дивній істоті, яка зовсім ніяк скидалася на аборигенів зі списками. Величезне створіння з плавними обводами на витягнутому тілі вінчала трикутна голова. Загалом воно нагадувало чи то акулу, чи то величезного кита з беззубим овалом на місці рота. Діжкоподібне тіло прикрашала пара хижих трикутних плавців із закругленими вершинами. Божество стояло рівно, витягнувшись і спираючись на хижий хвіст.

Воно ніби вистрибувало з велетенської хвилі, яка погрожувала поглинути усе, що трапиться на її шляху.

Над гігантською істотою різьбяр зобразив кам'яне коло, на кшталт тієї арки, через яку Артем вийшов, рятуючи чарівницю від іржавого туману. Ще вище висіла куля, яка, мабуть, символізувала саме ту світну сферу, що відігравала важливу роль у відкритті порталу. Біля ніг

величезного божества лежали десятки чотирируких дикунів, наляканих велетенською хвилею.

Придивившись до них, Темко зрозумів, що більшість чекає загибелі, решта піднесли руки догори з благанням про допомогу чи порятунок.

Артем придивився уважніше й подумки вилаявся:

«От йолоп! Яка ж це хвиля!? Це ж іржавий убивця!»

І дійсно, різьбяр талановито зобразив височенну стіну, що клубочилася, й підбиралася до центру дійства, де зосередилися дикуни навколо божества.

Ще одна річ вразила Артема - дикуни на барельєфі, зокрема й чоловічої статі носили повноцінний одяг, який обгортав їхні тіла, лишивши неприкритими лише їхні голови й долоні.

«Що це? - задумався хлопець. - Падіння цивілізації від гніву божества?!? Чи, можливо, Його/Її милість, чарівний порятунок жменьки щасливчиків під час страшного катаклізму?!?»

Захопившись, хлопець опинився зовсім поруч із композицією. Тепер він помітив віковий пил, що вкривав фігурки чотирируких дикунів. Не сховалися від його уваги й деякі ушкодження, яких зазнали мініатюрні статуї. Ймовірно, руки деяких фігурок зламали необережні парафіяни.

«А барельєф, наперекір гарному станові, все-таки виглядає давнім! Можливо, він лише трохи молодший за скелю, з якої його вирубав каменярь!»

Раптом поруч здійнявся галас. Обурені вигуки супроводжувалися різкими й агресивними жестами. Артем заморгав віями, намагаючись зрозуміти, як йому вчинити. Чотирирукі жінки, не чекаючи його реакції, підскочили до людини впритул і, схопивши за руки, відволокли геть, продовжуючи лаяти його незрозумілими словами.

- Ой, ой! - вигукнув Артем. - Розкудкудакалися! Та нічого я не зробив вашій святині! Простояла сотні років і стоятиме ще довше!

Нічого з нею не трапиться, якщо я її огляну!

Однак на його слова зважали стільки ж, наскільки й сприймали їхній сенс. Спільними зусиллями дикунки відігнали його якнайдалі, а потім повернулися до своєї лежачої молитви.

Артем повертався в селище іншим шляхом. Стежка вела його повз галявину, на якій воїни тренували свої навички. І знову дикуни здивували його. Складалося враження, що заради щоденних навчань, тут збирається майже все чоловіче населення селища. Навколо них, по куцах ховалися чотирирукі хлопчак.

Темко спробував схватися поруч з ними, але дітворя зашикала на нього і зажадала забиратися якомога далі. Довелось хлопцеві й тут відступати.

«Я тут чужий і ніколи не стану своїм!» - він зітхнув, пригадавши блакитнооку Соню та одразу ж засмутився, як відбувалося щоразу, коли він згадував випалені очниці колишньої коханки на прізвисько Джолі.

«І не врятувала Тетяну зміна імені!» - подумав Артем.

Руки хлопця мимоволі стиснулися в кулаки, у пам'яті спливали обличчя загиблих товаришів: Штиря і Лайми.

«Чортів Полковник! Він і справді вважає, що я прикінчив Єгеря заради обріза?» - злість на досвідченого виживальника все ніяк не минала, хоча травма, яку той завдав Артему прикладом, уже зажила, не залишивши й сліду. - «Ти використав мене і моїх товаришів! Ти підло кинув мене на поталу монстрів! Ти вкрав мій успіх і мою зброю! - Темко вискалився, стиснувши щелепи до зубного скреготу. - Я дістану тебе, Полковнику! Навіть якщо для цього мені доведеться навчитися махати списом!»

Хлопець рішуче крокував у бік селища, прямуючи оздобленою камінням доріжкою, що йшла вздовж скель. Уже на самій околиці селища вона роздвоювалася: праворуч йшла основна доріжка, що вела до куренів, а вузьке відгалуження йшло ліворуч вздовж скель. Ось там

він і побачив двох чоловіків-воїнів. Ті сиділи в місці, де обривалася кам'яна стежка.

Тут на чотирьох грубих дерев'яних стовпах колись висів п'ятиметровий міст через глибокий яр. За ним ледь помітна стежка збігала стрімким скелястим схилом і впиралася в зловісний синяво-чорний прямокутник, схожий на раму для триметрових дверей. Позаду нього виднівся рукотворний тунель, який вирубали в сірій скелі.

Обидва сторожі покосилися на Артема, але нічого не сказали. Від хлопця не сховалося те, як вони напружилися, заодно піднявши свою зброю. Грізний вигляд вказував на те, що вони не бояться людини та навіть близько не підпустять її до стовпів.

Темко напружив зір, намагаючись розглянути зловісний елемент, який виділявся на тлі всього раніше побаченого. Вирішивши підійти ближче, він приклеїв на обличчя безглузду посмішку, яка виявляла аборигенам приязне ставлення Артема.

Дикуни напружилися ще більше, встали зі своїх місць, поправили щити та виставили перед собою списи. Обидва грізно окликнули людину.

«Чорт! Ніколи не вмів посміхатися на замовлення!»

Воїн, що стояв праворуч, змахнув своїм списом, вказуючи дорогу до селища.

«Явно хочуть, щоб я забрався звідси по-доброму!»

Артем зупинився за метр від кінчика списа, став навшпиньки, намагаючись зазирнути через голову дикуна. З ближчої відстані Темко помітив кам'яну кладку, якою перегородили проміжок між скелями. Зловісний прямокутник в ній виглядав украй дивно.

«Занадто гладкий! Занадто рівні краї та прямі кути! А це ще що?!» - здивувався Темко, подумавши спочатку про тонку прозору плівку, яку ніби натягли всередині рами.

«Та це ж щось на кшталт енергетичного бар'єра!» - встиг подумати Артем, поки його нарешті не виштовхали п'ятами списів.

Хлопець побрів до селища, потираючи забиті ребра. Водночас у його голові крутилася нав'язлива думка про те, що йому нагадувала побачена споруда:

«Схоже на двері, закриті якимось енергетичним полем.

Очевидно, що двері, не кажучи вже про високотехнологічний енергетичний бар'єр, ніяк не могли створити дикуни, які жили в примітивних куренях!

«Ага!» - Темко хмикнув. - Як і диво-ліки, які лікують краще за нашу просунуту медицину! Як і енергетичні сфери, які здатні забезпечити переміщення між двома віддаленими точками Всесвіту! Проклята чортівня, не інакше!"

До кінця дня хлопець перебував під враженням від побаченого і розмірковував над тим, як йому бути далі:

«З одного боку тут, попід бульбашкою, безпечно - немає монстрів. З іншого боку, я тут чужий і нікому не потрібен. Користь від мене нікчемна. Я лише зайвий рот у цьому примітивному суспільстві».

Він згадав блакитнооку Соню, Таню, Фіна з його сестрою та бешкетника Миколку.

«Краще жити в постійній небезпеці, ніж сидіти під куполом, вмираючи від нудьги! - вирішив він. - Потрібно придумати, як вибратися з цієї клітки!»

За кілька днів він прослідкував за тим, як загін зі ста двадцяти шести чотирируких увійшов у портал, залишивши у селищі лише молодих вояків. Прослизнути повз молодняк Темкові не дозволили, тож він повернувся у селище з чітким усвідомленням, що з міхура можна вибратися лише в складі загону воїнів.

«Не можуть же вони прогодуватися тим, що дає їм ця бульбашка! Тут занадто мало рослинної їжі, а м'яса й поготів немає».

До того, як вдарили в барабан, він так і не придумав якогось іншого способу покинути долину дикунів, а тому почав міркувати над тим, як вписатися в місцеву маскулінну культуру.

Відпочиваючи у курені, він міркував, і невдовзі начерки плану стали зрозумілими, тому Артем заснув, стискаючи в обох руках руків'я ножів, які залишилися при ньому.

Глава 3.Зброя для воїна

Вранці Артем вирушив до краю енергетичної бульбашки. Дорогою приловчився і поцупив шматок мотузки біля одного з куренів. Потім поспішно покинув селище, пройшов повз зламаний міст, де два воїни охороняли підходи до дивної печери. Потім заглибився в тихий гай і зупинився лише тоді, коли відшукав відповідне молоде деревце, яке зовні скидалося на густу ліщину заввишки у два людські зрости.

Прямий стовбур інопланетної рослини Темко пиляв своїм мисливським ножем близько півтори години. Потім повалив деревце і взявся за гілки. Слідом за ними розправився з нерівностями та лише тоді задоволено кивнув. Жердина з деревця вийшла неважлива, але надійна і досить тверда.

Потім хлопець взявся за перетворення свого другого ножа. Спершу позбувся накладок, які робили ручку зручною для хвата. Потім сточив об камінь наверхшя держала до плоского стану.

Отриманий клинок з голим держакком він вставив у поздовжній рукотворний паз, влаштований на кінці жердини, після чого закріпив сталевий наконечник майбутнього списа звичайною мотузкою. Через кілька хвилин він уже тикав вістрям свого списа в стовбур дерева. Ще за годину він знищив кору на ділянці приблизно метрової висоти.

Спітнілий Артем присів на траву, дістав припасений корж, який на смак нагадував солону пластмасу. Жувалася вона приблизно так само - довго і з напругою щелепного апарату. Паралельно з цим Темко думав про те, як йому переконати воїнів племені в тому, що він готовий брати участь у поході.

«Вони багато тренуються, сильні й витривалі, - розмірковував він, - але на моєму боці спритність та інтелект!»

Зовсім поруч почулися голоси. Майже одразу ж з'явився ланцюг чотирируких вояків. Попереду всіх біг чотирирукий підліток. Побачивши Артема, він радісно підстрибнув і почав тикати пальцями то в людину, то в понівечене дерево, то в нещодавно створений спис.

За хвилину Темка оточило два десятки насуплених дикунів, яких очолювали два похмурих ветерани. Хлопець відчував нервові напруження обох вождів, які заправляли всією ватагою молодняку. Вони мовчки вислуховували обурені голосіння худорлявих воїнів, а ті водили "хороводи" навколо нещасного дерева, лаялися і вказували старшим на пошкоджені ділянки дерева.

Артем прибрав до рук спис і з поважністю крутого вояка встав. Його одразу оточила дюжина молодиків, у їхніх руках з'явилися кам'яні сокири й молоти, щити вони перекинули зі спини на руку. Навколо людини стояв дикий крик, з якого він зовсім нічого не міг зрозуміти. Дикуни жваво й гучно щось базікали, роздратовано вказуючи на стовбур дерева, на якому людина пошкодила чималу ділянку деревини.

«Ну, пошматував і потикав трохи! Подумаєш!» - виправдовував себе Артем.

Нарешті, вожді наблизилися до хлопця. Одного з них, з врахуванням вигляду його шкіри, яка не вирізнялася еластичністю і здоровим кольором, Темко визначив як старшого. Як і в багатьох солідних воїнів, у перегородці його масивного носа стирчала кістяна прикраса.

У другому дикуні відчувалася енергія, міць і впевненість, закуті у вище й ширше у плечах тіло. Кістка в його носовій перегородці поки що не потемніла і виглядала світлішою за ту, що прикрашала ніс старого вождя.

Обох ветеранів вирізняв спокій і розмірений підхід до всього, крім небезпеки. Обидва перебували в такому собі економному і майже розслабленому режимі, але ця поведінка не обманула Темка. Він

бачив, як під шкірою перекочуються жилаві рельєфні м'язи, готові до будь-яких несподіванок, доки їхні очі уважно стежили за тим, що відбувається, охоплюючи Артема й увесь молодняк одразу. Своїми суворими поглядами вони легко втихомирювали найбуйніших і наймолодших дикунів.

Широкоплечий мовчав, чекаючи рішення від зморшкуватого товариша. Той дивився на Темка проникливим поглядом, від якого хотілося заховатися. Його засмаглу шкіру вкривали татуювання: малі й великі, прямі й закручені. Вони стали його частиною, зовнішнім відображенням його статусу. Серед них домінували закручені спіралі, кола й овали, а також прості лінії та смуги, які з'єднували геометричні фігури у суцільний орнамент.

Якийсь час старий вождь дивився Артему в очі. Так тривало доти, доки докірливість у погляді чотирирукого дикуну не пробилася крізь броню байдужості, з якою Темко спершу зустрів погляд дикуну.

Нарешті старий воїн щось уривчасто вигукнув і молоді вояки, не змовляючись, накинулися на людину. За кілька миттєвостей вони відібрали ніж і вибили спис з рук людини. За лічені секунди Артему наставили стусанів, вибили дух і зв'язали руки за спиною.

Потім багаторуке воїнство, здійнявши чималий галас, понесло людину в селище. Вожді йшли урочистим кроком, а тому хода затягнулася і привернула увагу багатьох аборигенів. Ті покидали свої заняття і приєднувалися до загону. Невдовзі Артема недбало кинули на землю, і він зміг побачити, що загін приніс його до оселі чародійки.

Витираючи кров на розбитій губі, Темко чекав, коли вирішиться його доля. Нарешті здригнувся полог і вожді в супроводі чарівниці вийшли до галасливих одноплемінників. За цей час кричуща дітвора зуміла зібрати тут майже все плем'я.

Артем сподівався, що врятована торговка зуміє приборкати розпалений натовп. Однак замість цього вона різким і гнівним голосом веліла підняти бранця і вказала воїнам на самотній стовп, вбитий у землю посеред центральної площі селища.

Людину безцеремонно роздягли догола, а потім одразу ж прив'язали до стовпа.

Натовп сказився і галасував, поки молоді воїни стелили перед поглядом Артема шкуру невідомої тварини. Потім на неї виклали кам'яні ножі без ручок, наконечники списів та інші заготовлі, які поки не приторочили до держаків. Поруч із ними жінки поклали примітивні й практично нові дерев'яні миски. За місцевим звичаєм їхню поліровану поверхню змастили олією, від чого миски набули блискучого й жовтуватого відтінку.

«Ну, ось ти й дострибався, Темчику! - закричав у голові Артема внутрішній голос. - Зараз дикуни проведуть ритуал, під час якого з тебе зчідять кров і наповнять нею миски. Тобі переламають кістки, а потім деякі з них будуть використані для допотопного пірсингу! Он скільки у молодняку ще носів непробитих!»

Якийсь час усе завмерло, ніби натовп чогось чекав. Старші воїни в цей час оглядали кустарний спис, який зробив Артем. Схоже, це цікавило їх більше, ніж сам чоловік. Молодь і жінки навпаки не приховували свого обурення і щось гнівно кричали.

«Лають!» - здогадався Темко.

Нарешті повернулася чарівниця з дерев'яними пляшками. Артем звернув увагу, що ті закорковані чорними затичками.

«Ага! - заволав внутрішній голос. - А ось і соус для твоєї тушки!»

Поява такої важливої персони трохи заспокоїла аборигенів. Жінки з неприхованою побожністю стежили за кожним рухом синьоокої чарівниці. Воїни прийняли смиренні пози, вожді виявили повагу і замовкли.

Шаманка поставила дві пляшки на шкуру поруч із тарілками та щось наказала своїй помічниці. Та миттєво кинулася виконувати вимогу чарівниці. Відкоркувала посудину й вилила вміст у вісім плоских мисок. Синяво-чорна рідина заповнила посуд майже до країв.

Зловісне, каламутне і тягуче вариво дивним чином поглинало майже всі сонячні промені.

Чародійка з останньою пляшкою в руках підійшла до Артема і подивилася йому в очі. Хлопцеві здалося, що за удаваною суворістю шаманки ховається співчуття. Однак це оманливе враження розбилося об її урочистий і войовничий клич:

- Унта міката! - грізно закричала вона на все селище, піднімаючи над головою відкриту пляшку з рідиною.

Плем'я вибухнуло кровожерливими криками. Хлопець з осудом подивився на шаманку й ослабленим голосом видавив із себе:

- Я ж тебе врятував!

Чародійка насупилася й піднесла до його губ шийку дерев'яної пляшки.

- Вал іфі захирр! - вимовила вона навпошепки.

- ...Темко з сумнівом подивився на шаманку і похитав головою.

Натовп розчаровано загудів, у його різноголосиці чулися гнівні вигуки. Чародійка розмахнулася і вліпила Артему такого дзвінкого ляпаса, що у вухах задзвеніло.

Натовп знову вибухнув криками. Цього разу в них читалося задоволення упереміш із передчуттям кровожерливого продовження...

- ... - Артем вилаявся, а наприкінці довгої та огидної тиради додав: - Краще б я тебе залишив для іржавого туману!

- Вал іфі закіррр! - голосно наказала чарівниця і різким жестом присунула пляшку до губ людини.

- ... - Темко з незадоволенням покосився на відведену долоню. - «Невже битиме, поки не вип'ю?!?»

«Пий, дурню! - підказав внутрішній голос. - Не вип'єш сам, заллють у горлянку насильно! Тільки спочатку принизять тебе серією ляпасів!»

Артем, скрипнувши зубами, відкрив рот. Шаманка ледве помітно посміхнулася і підняла дно посудини. У горло хлопцеві полилася густа й противна рідина. Він ще пам'ятав смак ліків з пляшки з червоним корком. Тоді вона здалася Темкові найогиднішим пійлом з усіх, що йому довелося спробувати. Питво, яке лилося в горлянку тепер, перевершило будь-які очікування разів у двадцять. Язик від нього миттєво розпух і, здавалося, перетворився на колючий кактус. Артем спробував прибрати голову, але чарівниця не дозволила цьому статися, і рідина полилася ще сильніше.

На щастя, горло і стравохід миттєво втратили чутливість, Темко швидко обм'як і слабо відчував своє тіло. Шаманка відійшла вбік і стала десь позаду. Артем не міг її бачити, до того ж він не міг повернути голову, не міг говорити, нічого не міг - тільки мукав, наче теля на закланні та більше нічого.

Тим часом до шкіри підійшли вожді. Темко не зміг визначити хто з них головний. Він насилу фіксував події в пам'яті, його голова геть відмовлялася ворухити клепками. П'ятеро вождів неспішно вибрали кам'яні предмети. Хтось узяв ніж, хтось наконечник списа, хтось наконечник для дротика. Потім вони опустили різальну частину предметів у рідину, кілька секунд почекали, а потім попрямували до Артема.

«Бийте, суки! Мені вже все одно!»

Вожді оточили людину з усіх боків. Один із них, ще цілком дієздатний і витривалий, розписаний темними татуваннями, заніс ніж над головою, а за ним інші четверо. Усі п'ять вождів одночасно викрикнули бойовий клич:

- Унта міката! - і різкими рухами полоснули людину по шкірі.

Крик Артема злився з ревом натовпу:

- Унта міката-а-а-а-а!

Крізь пелену сліз і всупереч дикому болю, Артем спостерігав за тим, як вожді пішли назад до шкіри та кинули знаряддя тортур у

миски з рідиною. Це послужило сигналом іншим дикунам. Жінки й чоловіки вишикувалися в кілька довгих черг, навколо яких носилася малеча. Ніхто й не подумав забрати їх із місця, де катували чужинця.

Групами по п'ятеро, по шестеро і більше дикунів вони оточували Артема і наносили йому різальні рани. Групки змінювалися одна за одною. Аборигени кричали "Унта міката!" і різали людину по живому.

Темко вив і хрипів, тремтів і рвався в путах, оскільки розумів, що не витримає і половини того, що задумали мучителі. Нескінченна черга все тягнулася і тягнулася, вервечка дикунів все не закінчувалася. Їхні крики й шум натовпу перетворилися на суцільне бурмотіння. Через деякий час порізи вже не відчувалися окремо, а злилися в одну суцільну рану. Незабаром усе його тіло палало від пекучого болю, наче йому під шкіру насипали гаряче вугілля і періодично ворушили його розпеченим до білого кольору прутом.

Нарешті черга закінчилася тоді, коли Артем ледве дихав. Як у тумані вперед знову вийшли вожді й чарівниця. Вона встала перед натовпом і щось довго говорила. Потім натовп знову кричав, але Темко лише дивився скляним поглядом углиб власного буття, готовий зустріти власну смерть і забуття, як порятунок від нескінченних катувань.

Зрештою, поруч заметушилися воїни, відв'язали ноги та руки від стовпа. Артем не втримався на понівечених ногах, звалився в пил і знепритомнів.

Глава 4.Нуда

Уперше Артем прокинувся вночі. Навколо рухалися дивні тіні, над головою нависали чорні гілки, а з неба на хлопця дивилося величезне біле і каламутне око.

Темко поворухнувся на підстилці з трави й соломи, тіло відгукнулося болем, і він завмер, намагаючись дихати з найменшою амплітудою. У ніс вдарив сморід, як від мертвої плоті й нечистот.

Неподалік почулися тихі кроки. У темряві вони здавалися Артему зловісною ознакою, невідворотною смертю у плоті. Невідома істота наближалася до людини пружним кроком. Він вловив запах рідини, схожий на полин, тільки різкіший і сильніший.

«Шаманка!»

Вона наблизилася до Темка й опустилася поруч із ним на коліна. Артем спробував виплюнути з себе образу, але тіло його не слухалося. Чародійка провела рукою по його волоссю, підклала під голову якусь ганчірку, а потім скинула з себе накидку і підступила до тіла Артема з посудиною, від якої несло огидною гіркотою. Розфокусованим поглядом Темко вловив колір на коркові:

«Червоний!!!»

Вона схилила пляшку до його губ, він жадібно приклався до шийки та ковтнув густе пійло. Смак не відчувався зовсім, зате незабаром Артем відрубався, заснувши під дією ліків.

Темко прокинувся на світанку від запаху знайомої бурди. Однак, його перебивав сморід від крові та сечі, які безрезультатно намагалися замаскувати напівзотлілими травами.

Артем зі здивуванням вступився на чарівницю, яка спала за пів метра від його ніг. Її поза свідчила про те, що жінка заснула посеред ночі або під ранок, втомившись наглядати за хворим.

Навколо шаманки валялися ганчірки, вимазані чимось чорним і маслянистим.

«Кров і ліки?»

Трохи далі лежали дерев'яні миски з каламутною водою. У ній плавали шматки людської шкіри, а також якась зморщена рослина, що одночасно нагадувала і мох, і губку для миття.

Артем спробував щось сказати, але губи пересохли, немов він тридцять днів блукав пустелею. Язик розпух і вкрився виразками. Хлопець заскімлив від щемлячої ломоти в усьому тілі. Шаманка

стрепенулася і подивилася на Темка стурбованим поглядом, одразу ж кинулася до дерев'яної пляшки.

Артем з подивом ковтнув прохолодну воду, жадібно висмоктав усю запропоновану рідину і знову знепритомнів.

Прокинувся він до полудня. Пахло коржами та каштанами, трохи дріжджами. Артем розліпив очі й обережно поворухнувся. Біль минув, але шкіра відчувалася так, ніби огрубіла до стану каменю.

«Привіт, дармоїде! - відгукнувся внутрішній голос уїдлигим зауваженням. - Нарешті прокинувся наш злісний винищувач прекрасної інопланетної флори!»

Темко озирнувся на всі боки. Він так само лежав на соломі посеред соснового лісу, вкритий ковдрою зі шкур диких тварин.

«Цікаво, як я опинився в лісі!?!» - подумав Артем. - «Мабуть, чотирирукі притягли з порталу».

Артем обережно підняв підстилку зі шкур і подивився під неї. Власне оголене тіло здивувало чистотою і гладкістю шкіри, на якій насилу розрізнялося лише кілька ледь помітних шрамів, що зарубцювалися.

Якось слабо вірилося в те, що тіло зуміло відновитися до такого стану.

Хлопець вибрався з-під шкур, обережно встав і пройшовся периметром п'ятиметрової галявинки, розминаючи застояні м'язи. Суглоби нещадно тріщали та хрустіли, але слухалися. Незабаром застій у м'язах минув, і Артем зрозумів, що почувається цілком стерпно.

Він підібрав свій одяг, який лежав акуратною стопкою поруч із нехитрою підстилкою. Ліс відгукнувся шумом вітру в гілках і рідкісним співом птахів.

Артем поспіхом одягнувся до поясу, підібрав із землі куртку і застиг, коли побачив власний мисливський ніж і медальйон. Він

начепив собі на груди інопланетну шгуковину, вдягнув поверх неї футболку й куртку, застібнувся і тільки потім підібрав зброю.

Пальці стиснулися на держаківі, разом із цим прийшла впевненість у власних силах, а з нею згадалися присяги, які він дав собі:

«Виживу - вб'ю кожного, хто посмів заподіяти мені біль!»

Він подивився на сталевий клинок, провів великим пальцем по лезу, гостра крайка легко розкрила шкіру, глибоко увійшла в палець, залишивши після себе довгий поріз. Після того, що з ним зробили дикуни, біль радше протверезував, ніж выводив із душевної рівноваги. Крім того, він нагадував про присягу.

«Ви завдали мені сотню ран, зробили тисячу порізів на моєму тілі!»

Артем хижо посміхнувся, злизнув густі краплі крові з пальця і пошукав сліди головної мучительки. Однак від неї й сліду не залишилося. Зникли миски, пляшки та ганчірки, а головне зникла і сама чарівниця.

Згадка про чарівницю розбурхала змішані емоції. Очі людини зловісно блиснули, серце застукало, розганяючи кров по судинах.

Артем перехопив ніж прямим хватом, уявляючи, як різатиме горло мучительці.

«Я вже вбивав чотирируких дикунів!» - згадав він і зупинився поруч із підстилкою. - «Помста буде солодкою!»

Однак, пам'ять підказувала, що сама чотирирука шаманка йому рани не наносила. Навпаки, вона єдина, хто дбав про Темка під час і після ритуального покарання.

В суперечливих роздумах Артем пограв клинком свого ножа, перехопив його іншою рукою. Мимохідь подивився на закривавлений палець, на якому ще не встигла обсохнути кров...

«Поріз зник?!?» - не повірив хлопець, відстовбурчуючи до світла великий палець лівої руки. - «Шкіра затягнулася, закривши рану без

жодних ліків!!! За кілька секунд???»

Артем спробував згадати хоч щось після болісного ритуалу. Пам'ять видала кілька уривчастих епізодів. У цих спогадах домінував біль, страждання і чарівниця, яка підносила противну рідину, після якої Темко провалювався назад у рятівне забуття.

«Скільки ж часу вона за мною доглядала?»

Він покосився на підстилку з трави й листя. Земля навколо неї рясніла чорними та багряними плямами.

«Чортова дилема з цими порятунками й муками!» - Темко зрозумів, що попри усе, що з ним сталося, він не має ненависті до чарівниці.

Він з цікавістю підняв пучок старих пожовклих хвойних голок. На кінчику ще не засохла в'язка рідина. Він пригнувся, спершу вловив нестерпний запах густої рідини. Однак, одразу по тому Артем зміг розібрати в ній нотки чогось на кшталт кориці та прокислої виноградної шкірки.

Потім вловив запахи крові й відмерлої шкіри, власний запах поту й несвіжої вологої соломи, на якій Темко так довго спав. Він навіть вловив аромат чарівниці, який ішов від ковдри, пошитої зі шкур тварин. Від шаманки залишився запах озерної води, а від її волосся - тонкий аромат мигдалю. Аромати губилися у стійкому смороді паленої трави, сечі та гіркої полину...

Вітер приніс ледь вловний запах білого коржа, замішаного на заквасці та запеченого на дровах. Артем відчув страшний голод, живіт голосно вимагав їжі.

На нього накотило відчуття розчарування, посилене відчуттям розгубленості та самотності.

«Один у невідомому лісі!»

Підстилка з трави й хвої, сморід цього місця й напівтемрява, яку створювали хвойні гілки, більше не приваблювали його й не видавалися Темкові безпечним місцем.

Хлопець спробував зорієнтуватися на місцевості. Вдивляючись крізь частокіл струнких сосен, він помітив яскраве вабливе джерело світла. Неслухняні ноги понесли його вперед, через десяток секунд він остаточно розім'яв м'язи, з'явилася впевненість і відчуття, що тіло знову повністю підвладне йому.

Артем додав ходу і вже за хвилину побачив підтвердження першим своїм здогадкам. Розгадка знаходилася у ста метрах попереду.

«Під кулею світла сидить чарівниця чи то краще сказати торговка?!»

Він заховав ніж і побіг щодуху. Незабаром він побачив свою ціль.

Шаманка сиділа на своєму кріслі, над ним сходилися поліровані дерев'яні дуги, під якими сяяла біло-блакитна сфера. Перед чотирирукою чарівницею лежала рогожа, а на ній сидів старий із довгим сивим волоссям. Він провів зморшкуватою рукою по голові, згладжуючи неслухняні волосини, які тяглися аж до плечей, де утворювали нерівну лінію, наче старий власноруч обрізав волосся ножем.

Темко із тріском вломився у хащі молодої ліщини, які постали на його шляху, і поки він пробирався через густий підлісок, незнайомиць озирнувся, встав, відійшов на два кроки назад і вклонився. Дикунка відповіла йому кивком голови, підібрала і згорнула циновку, потім повернулася на подушку і почала присувати до себе товари. За кілька секунд усі пляшки, трави й коріння опинилися біля її ніг.

- Унта міката! – закричав Артем.

Чародійка проігнорувала його спробу зав'язати розмову і відтермінувати телепортацію. До того ж куля блимала все частіше і яскравіше, провіщаючи відхід дикунки.

Темко пихтів як паротяг, рвався до шаманки, але не встигав. Це ще більше додало йому наснаги, він увірвався на галявину в той момент, коли куля залила світлом увесь простір під собою.

Артем заричав, маючи намір стрибнути всередину купола, що світився, але тут його хтось збив із ніг, і хлопець покотився травною разом із незнайомцем.

Зі сплеском білий купол разом із кріслом і чарівницею зник, а на його місці утворився повітряний вихор, який за кілька секунд пропав без сліду.

Темко розвернувся до старого з ножем у руці:

- Якого... - слова застрягли в горлі, оскільки незнайомец навів на хлопця сріблястий і грізний револьвер.

- ... - старий щось невиразно просичав.

Артем позадкував і прибрав ніж убік:

- Тихо-тихо! - хлопець спробував усміхнутися. - У мене до тебе претензій немає! Було б взагалі чудово, якби ти не втручався в мої справи та дозволив мені завадити торговці утекти!

- ... - незнайомец усміхнувся і відступив на крок.

Косо поглядаючи на Темка, він відшукав свої пожитки, звалив собі на плечі сумку і жестом попрощався з хлопцем.

- Е! Зачекай! - прокинувся Артем, ховаючи ніж трохи далі. - Куди ти прямуєш? Де ми?

Запитання сипалися одне за одним, але старий не відповідав, лише поглядав на нав'язливого переслідувача і розводив руками.

- Ти що, язик проковтнув?! - обурився Темко, не витримавши мовчання незнайомця.

Той раптом різко зупинився і повернувся до хлопця. Артем навіть відсахнувся, коли побачив напружений вираз обличчя незнайомця. Старий зробив крок до Темка та відкрив рота, показуючи пальцем на...

- ... - хлопець вилаявся, дивлячись на спотворений обрубок, що залишився на місці язика попутника.

Незнайомиць затулив рота, потім вискалився в подобі посмішки, розвернувся і пішов своєю дорогою. Артему нічого не залишалось, як піти за ним. Незабаром старий вивів їх із лісу, і обидва подорожні опинилися на новенькому шосе зі свіжою розміткою. Відразу за нею починалися будинки, а трохи далі Артем помітив автозаправну станцію.

- Лайно! - вигукнув Темко, дивлячись на знайоме місце. - Тут тільки автобуса не вистачає!

На шосе виїхало одразу кілька автомобілів. Один із них - жовтий «Ягуар» - легко обігнав сімейний універсал і з ревом помчав далі. За хвилину вони пройшли повз величезний дорожній вказівник, на якому блищало світловідбивною фарбою вже знайоме слово - «Ocheron».

Спогади про це місто спливали в пам'яті Артема, якийсь час він дивувався тому, що бачить місто неушкодженим. Потім ледь стримав здивування від незвичної кількості руху в Очероні.

Місто ожило. Здавалося, місцеві жителі почувалися добре, перемовлялися англійською і поводитися спокійно. До того ж всюди виблискували сліпучі й такі типові американські посмішки, звідусіль долинали діалект англійської мови.

Старий-попутник не звертав на жителів Очерону жодної уваги, ніби їх для нього не існувало. Усі спроби заговорити, як і раніше, ні до чого не приводили.

Темка відчув інтелектуальну сверблячку, яка змусила його обшукати штани та відшукати у задній кишені квадратний клаптик паперу.

Клята записка нічим не відрізнялася від тих, які йому вже доводилося бачити раніше. Текст повідомляв:

«Виживи за 144 години або помри»

Підпис і шифр трохи відрізнялися.

«X-02» - прочитав Артем.

Попутник раптово зацікавився листком, мигцем подивився в записку і схвально покивав головою.

- А в тебе яка хвиля? - запитав Артем.

Старий уперше спромігся відповісти - жестом із розчепіреними пальцями: «П'ята!»

- Круто! - зрадів Темко, але одразу ж пробурчав: - Шкода, що з тобою поговорити не можна.

- ... - незнайомець хмикнув і пішов далі.

Артем на ходу перевірів шифр у правому нижньому кутку новенької записки: «С-1394».

«І тут збільшилося на одиницю!» - подумав він.

Тим часом вони увійшли в місто із заходу через одну з другорядних вуличок, що йшли паралельно головній вулиці. Тут під час своєї першої «хвилі» Артем побувати не встиг.

Назустріч парі подорожніх йшла дамочка з донькою дошкільного віку. Дівчинка канючила і просилася на руки. Афроамериканка непохитно ігнорувала заклики хитрої бешкетниці, заодно скептично зміряла байдужим поглядом старого й Артема.

Попереду, розмовляючи між собою на підвищених тонах, з'явилися два чоловіки. Перемовляючись на ходу, вони сіли в машину. На дивних подорожніх вони не звернули жодної уваги.

Старий і Артем пройшли повз крамничку, у ніс вдарили смачні запахи свіжої випічки.

- Зачекай! - Темко зупинив попутника рукою і запитав: - У тебе не знайдеться чогось їстівного?

Старий зітхнув, похитав головою і попрямував усередину магазину. Артем слідував за ним. Полиці тут вкривали яскраві упаковки з їжею, чипсами, випічкою та кондитерськими виробами. За прилавком сидів сутулий молодий чоловік в окулярах із грубими лінзами. Він

безтурботно розмовляв телефоном, але побачивши дивних покупців, пожвавився і миттєво згорнув розмову:

- O, sure! I'll call you back! Bye!

Старий окинув полицю з випічкою впевненим поглядом поціновувача, зібрав із прилавка ще теплі булочки, довгий багет і додав до цього ще кілька пакунків з їжею. Усе це він вивалив на прилавок, молодий чоловік підрахував вартість і підбив підсумок:

- Fifty eight, sir!

Поруч із продуктами ліг зелений папірець із портретом Бенджаміна Франкліна. Продавець покопався в касовому апараті, відрахував решту і...

У цей момент у нього знову задзвонив телефон. Зі слухавки почувся абсолютно скажений жіночий голосок. За загальним тоном Артем зрозумів, що сталося щось неймовірне.

- What???? - вигукнув продавець. - I don't get it!!!

- ...- знову пауза і тон тієї, хто говорив, лише посилювався.

- It's insane!!! - не повірив продавець.

У відповідь із трубки почувся неврастенічний крик:

- So switch the f***ing TV!!!

Продавець із роздратуванням прибрав телефон і ввімкнув телевізор. Усі троє втупилися на екран, який заповнив білий шум. Якийсь час один канал змінювався іншим, але жоден не працював.

- What the f**k!!! - нервовим тоном пробурмотів продавець і тут нарешті на екрані з'явилося зображення.

Артем помітив назву каналу в кутку екрана: «O1»

Молоденька повненька дівчина-репортер віщала з екрана про те, що трасу перекрыла дивна стіна. Вона вказала в бік від себе, оператор навів камеру в тому напрямку, і в кадр потрапило знайоме явище, що

клубочилося позаду репортерки. Іржавий туман, який простягнувся гігантською стіною, вражав уяву навіть на екрані телевізора. Поруч, задерши голови догори, якісь роззяви тикали пальцями в непроглядну перешкоду, яка рівною дугою огинала місто по всьому горизонту.

У цю мить показали ведучого, який пояснив, що Очерон відрізаний від зовнішнього світу з усіх боків. Репортажі з місць подій показували довгі черги, що склалися з різноманітних машин, які вишикувалися перед таємничою бурею, а та завмерла і не рухалася ні вперед, ні назад. Подію зафіксували з самого ранку, на місце подій виїхала поліція, але поки що жодних виразних пояснень від неї та від мерії не поступало.

Ба більше, шериф заявив, що зв'язок з рештою світу перервано. Не працюють ні супутниковий, ні кабельний інтернет, а також стільниковий зв'язок. Наприкінці офіційного повідомлення підкреслювалося, що наближатися до стіни категорично заборонено, оскільки кількох добровольців, які спробували дослідити дивне явище природи, вже доправили в лікарню у важкому стані.

Неофіційно ж повідомлялося, що кілька десятків громадян зникли в густому невідомому тумані. З'явилось інтерв'ю з жінкою, яка, ридаючи, розповідала, що її чоловік спробував увійти в туман, але вийти так і не встиг, і впав у зоні видимості. Його тіло на очах у свідків розсипалося на пил, який розвіяло вітром.

Продавець відреагував досить емоційно:

- Oh my Gosh! Did you see that!!! What's crazy!!!

Старий ввічливо кивнув і одразу простягнув руку, згрібаючи решту та підбираючи продукти. Обидва попутники опинилися на вулиці, де старий простягнув пакет Артему і жестом запропонував пригощатися.

Поки Темко їв, старий дістав блокнот і ручку, а потім почав щось шкробати на листку. Артем спостерігав за переполохом, який відбувався на вулицях Очерона. Розслаблений вираз злетів з облич більшості перехожих. Одночасно всюди дзвонили телефони, від чого безтурботність на обличчях одержувачів змінювалася розгубленістю.

Багато хто виглядав наляканим, у їхніх поглядах з'явився зацькований вираз. Деякі шепотілися, раз у раз роблячи великі очі.

Старий вийняв із рюкзака металеву флягу, відгвинтив кришку і відпив трохи рідини.

«Ніби дозу ліків прийняв!» - подумав Темко.

Попутник простягнув хлопцеві флягу болотного кольору і жестом запропонував скуштувати напій.

Артем узяв у руки посудину, але пити не поспішав. Принюхався до вмісту і поморщився:

- Що це за запах? Ти що в канаві її набрав?!

Старий усміхнувся, перегорнув листок на блокноті, а потім чітко вивів кілька слів:

«Ліки. Рецепт: 100 грамів попелу/1л води»

Темко з сумнівом подивився на німого попутника:

- Дякую, я не хворий!

Однак старого це виправдання не вразило, оскільки він із силою встромив флягу в груди Артема і жестом показав: «Пий!»

- А що буде, якщо відмовлюся? - нерішуче перепитав хлопець.

Старий провів великим пальцем поперек горла, потім склав обидві долоні разом, ніби в молитві, а потім і зовсім приклав їх до вуха, демонструючи вічний сон.

Темко ковтнув клубок у горлі й перепитав:

- І часто доведеться пити цю гидоту?

Старий показав три пальці.

- Тричі на день? - перепитав Артем.

Співрозмовник усміхнувся, показавши сліпучий колір своїх вставних щелеп.

- Прокляття! - хлопець вилаявся, потім побовтав рідину у флязі та зробив ковток. - Фу! Гидота!

Він скривився, відчуваючи гіркий присмак і нерозчинний осад на язичку, одразу ж почув як відривається новий аркуш, повернувся, щоб зустріти напружений погляд сивоволосого чоловіка. Той простягнув хлопцеві списаний листок.

«Ми в ЖИВОМУ Очероні! - свідчив перший рядок. - Це єдині ліки проти хвороби, яка за кілька днів уб'є все місто».

- Ще й хвороби мені не вистачало! - пробурчав хлопець і запитав: - Тебе як звати, фармацевте притрушений!?

- ... - сивочолий чоловік продемонстрував листок із написом: - «Нуда».

- Приємно познайомитися, Нуда! - Темко посміхнувся і простягнув долоню. - А мене Бумером охрестили.

Старий проігнорував руку хлопця і замість рукостискання вклав у долоню новий листок, списаний дрібним почерком:

«Люди почнуть зникати починаючи із завтрашнього дня! Нам потрібно заpastися грошима, зброєю, продуктами, терпінням і пристойною компанією до того, як почнуть з'являтися орди почвар. Іди за мною і прикривай мою спину, або провалюй просто зараз!»

Артем подивився на старого Нуду, той вичікувально втупився на хлопця.

- Добре! - Темко кивнув. - Я готовий визнати, що ти краще за мене розбираєшся в тому, що відбувається.

- ... - Нуда із задоволенням поплескав Артема по плечу й одразу ж пішов тротуаром.

Хлопець схаменувся і навздогін вимовив:

- Але мені потрібен ствол, інакше я не зможу прикривати твою спину!

...кінець фрагмента для ознайомлення. Повну версію книги можна знайти на офіційному сайті автора: grandgeorge.com.ua

Гранд Джордж Вижити за 144 години. Книга II